

02-07-2021

Geachte heer/mevrouw,

N.a.v. de recente commotie die is ontstaan omtrent de opstapplaatsen voor het leerlingenvervoer moet me als moeder van een cluster 4 leerling toch iets aan het hart. Als moeder van een zoon met een niet standaard ontwikkeling heb ik me door de gemeente meerdere malen heel erg in de kou gezet gevoeld. Ik ligt graag onze thuissituatie even toe.

Onze zoon met autisme/ADHD heeft een aantal jaar geleden de overstap gemaakt van het regulier naar het speciaal onderwijs. Een overstap die wij als ouder zo lang mogelijk hebben uitgesteld. Wij wilden immers, net als alle ouders, het beste voor ons kind. In zijn eigen woonplaats zou hij vrienden kunnen maken en zelf naar school kunnen fietsen en bovenal wilden wij als ouders zo lang mogelijk blijven geloven dat ons kind gewoon zo normaal mogelijk, net als (bijna) alle anderen, mee kon draaien in de maatschappij. Om dit te kunnen faciliteren heb ik als moeder 7 jaar niet kunnen werken. Ik ben bevoegd docent in het middelbaar onderwijs en heb mijn carrière stop moeten zetten om er voor mijn zoon te kunnen zijn. Ik zal u besparen wat dit heeft gedaan met onze leefwijze toen en welke prijs ik later zal moeten betalen als ik met pensioen ga. Maar voor je kind doe je dat! Toen het echt niet meer kon op de basisschool, mijn zoon volledig vastliep op school, hij op een gegeven moment aangaf dat hij net zo goed dood kon zijn (we hebben het hier over een kind van 10 jaar!), hebben we alles in werking gesteld om hem op het speciaal onderwijs te krijgen. Na een intense periode waarin ik als moeder aan het randje van overspannenheid zat, want het is heftig om je kind zo te zien en een kind dat zich zo voelt, reageert dat af op de plek waar hij zich het veiligst voelt,

Namelijk thuis. Dus wij als ouders betaalden wederom de prijs! We hebben moeten vechten want je krijgt niet zomaar een indicatie om naar speciaal onderwijs te gaan, ookal is het niet anders mogelijk en weten alle mensen die je kind kennen dat. De leerkrachten, directie van de basisschool, wij als ouders (waaronder ik met jarenlange onderwijservaring) hebben moeten praten als brugman. Tot onze grote opluchting werd de TLV toegewezen en mochten we op zoek naar een school passend voor onze, inmiddels zo beschadigde, zoon. Na een jarenlange strijd en zorg, was er eindelijk hoop dat het beter zou gaan.

Toen ik bij de gemeente mijn aanvraag indiende voor leerlingenvervoer, kreeg ik nog een gigantische schop na. De vrouw van de gemeente die belast was met het regelen van het vervoer gaf aan dat ik wel moest beseffen dat ouders niets te zeggen hebben over naar welke school hun kind gaat. Geen idee wie deze vrouw was, hoeveel affiniteit ze heeft met haar werk, of ze überhaupt houdt van mensen of kinderen, welke opleiding ze heeft genoten om op deze manier over andermans leven te beschikken. Deze vrouw vertelde mij, moeder van een kind van 10, universitair geschoold, docent bovendien, mijn carrière in de wacht gezet om er voor mijn kind die heel veel aandacht nodig heeft te zijn, dat ik als ouder niets te zeggen had over naar welke school mijn kind zou gaan. Ik moest kiezen voor de dichtbijzijnde cluster 4 school, namelijk die in Didam want dat was qua vervoer goedkoper voor de gemeente. Ze vroeg zich ook nog af of ik wel besepte hoeveel geld het de maatschappij kost al dat leerlingenvervoer. Ik weet niet of deze vrouw zich ooit beseft heeft hoeveel geld dit kind mij gekost heeft en mijn hele leven zal blijven doen tot in mijn pensioen aan toe. Pas toen ik aangaf dat onze zoon al toegelaten was op de school in Doetinchem omdat de directeur van de Isselborgh ervan uitging dat ons kind daar op zijn plek zou zijn, bond ze in.

Voor mij was dit gesprek tekenend voor hoe de gemeente omgaat met ouders van kinderen met extra zorg. We worden neergezet als lastpakken die niet tevreden zijn met wat ze krijgen. De gemeenten van Nederland zouden zich eens moeten verdiepen in ouders van kinderen met een zichtbare of onzichtbare handicap. Gemeenteraadsleden hebben zich immers verkiesbaar gesteld om het volk te vertegenwoordigen. Ze

zouden er dan ook goed aan doen het volk niet weg te zetten als een stel domme mensen over wiens rug je keuzes kunt maken die hun toch al zware leven nog zwaarder maken. In dit geval is zo'n keuze natuurlijk de opstapplaats voor het leerlingenvervoer.

Ik weet niet of de gemeente zich een voorstelling kan maken over hoe het eruit ziet om een kind dat behoefte heeft aan een prikkelarme omgeving 's ochtends aan de weg te zetten, nog maar niet te spreken over een kind met een fysieke handicap. Hoe moeten ouders die nog meer kinderen op het regulier onderwijs hebben, dit in vredesnaam regelen? Waar blijft het inlevingsvermogen?

Hartelijke groet,

Naam is bij de griffie bekend.